

Kosmos

Het Griekse woord “kosmos” betekent zoveel als “borduursel”, dat een harmonische eenheid uitdrukt, welke eenheid samengesteld is uit een veelheid van vormen, kleuren en getallen. Kosmea = versieren (cosmetica). Het Griekse “monas” betekent “eenheid”, waarvan ons woord “monade” afgeleid is, iets dat stabiel is als een cirkel. Elk getal dat met de eenheid - dat is het getal 1- wordt vermenigvuldigd of gedeeld blijft zichzelf gelijk. $8 \times 1 = 8$, en $7 : 1 = 7$, enz..

Eenheid is de stille kracht in en achter alle dingen.

Alles heeft een centrum, ook de cirkel. Wanneer wij het midden van iets zouden kunnen wegnemen, ontstaat volslagen chaos. In Spreuken 8 lezen wij dat onze Schepper een cirkel trok over het vlak van de afgrond. Dat is geometrie in haar zuiverste vorm. In een cirkel passen nl. alle geo-vormen. Het midden van de cirkel is totale rust, terwijl de omtrek de beweging is. Die beweging is symbool van kringlopen, cycli. Osiris is de Egyptische personificatie van de analoge of ronde cyclus. Na de monade (eenheid) komt de dyade (tweevoud). De eenheid treedt buiten zichzelf, zoals de cel zich deelt. De cel in het klein, de sterren en hun constellaties in het groot, die zich delen. Door twee cirkels te tekenen die over elkaar liggen, ontstaat de vesica piscis. De dyade stoot af en of trekt aan, vanwege polariteit. Na de dyade komt de triade, de driehoek, etc.

Het Rijk van JHWH zal de hogere eenheid demonstreren. Hij is de machtige, de Koning.

Onwezenlijke realiteiten

De oude Egyptenaren zagen dat deze huidige wereld het niet is, daar ze zichzelf opeet en op weg is naar zelfvernietiging. Zij beeldden dit uit in een symbool, de zogenaamde “Ouroboros”, een slang die zich rond de zonnescijf of platte aarde kronkelt en zijn eigen staart opeet. Daarmee symboliseerde men het “niet-meer-zijn”. Zij zagen het onwezenlijke en onbestendige van de huidige realiteit van het leven en van het sterven. Het ene moment kun je nog druk bezig zijn met allerlei aardse dingen, en het andere moment blaas je je adem uit en ben je gestorven. Het ene moment denk je nog iets te bezitten of

gezond te zijn, en het andere moment kun je alles kwijt zijn en of kan je aangezegd worden dat je dodelijk ziek bent. In ons huidige samenstel der dingen verandert alles van dag tot dag, van uur tot uur. Wij leven in een soort waanwereld. Wij nemen de lucht van het hemelruim waar alsof deze blauw is, terwijl ze in werkelijkheid zwart is. En zo zijn er een hele reeks zaken te noemen die anders zijn dan wij ze waarnemen.

De oude Egyptenaren wisten dat ook, en hun verschillende godenbeelden waren dan ook speculatief, die allen een gezamenlijke uitdrukking wilden geven aan de hogere Almacht der godheid of goden. Men zag de aarde als een platte schijf, waar men een slang omheen tekende die zichzelf in de staart beet. De betekenis ervan is, dat al wat door de godheid in het leven is geroepen, ook weer vergaat en zichzelf verslindt. Men zag Egypte als het midden van de aarde. De aarde zelf zou op het water drijven van de wereldoceanen, zoals een schip op de zee. De Ouroboros is de god Apophis, de vijand van de zonnegod Ré, en is de incarnatie van het kwaad. Elke dag voerden Ré en Apophis oorlog. Ré als de opkomende zon, Apophis als de oceaan, en wolken en het onweer, als de plaats waar Ré weer onderging en verdronk.

Ouroboros: slang die de jeugdige zonnegod als een ring omsluit. Oudegyptische voorstelling van de kringloop van de tijd.

Ouroboros wordt ook wel Uraeuslang genoemd, zoals deze zich rond de zonnescijf kronkelt, om als Mhn-slang Ré te beschermen.

Echter, door de honger gekweld aten de slangen zichzelf op, beginnend bij de staart. De aanduiding Mhn wijst op het altoosdurende, het ware en goede, dat wat de kosmische orde nog in stand houdt. Op de zee riep men zijn naam aan, daar men zich immateriële zaken als materieel voorstelde. Dat zien we ook in de Bijbel terug, waar men JHWH ook heel veel materiële zaken toekent. De Ouroborus wordt in de Bijbel voorgesteld als Leviathan, zie Job 40,47; Psalm 74; Jesaja 27:1; Amos 9:3.

Levi = heffen, krommen als een slang, of krans.

Leviathan is de vijand van JHWH, en dus ook van Zijn volk Israël. JHWH hakt hem de koppen af. Tenslotte zal in de eindtijd het dode lichaam der Leviathan aan de gelovigen als een feestmaal worden aangeboden.

De Ouroborus en Mhn-slang wijzen tevens naar de kringlopen (cycli), naar de éénheid aller dingen. De eenheid in de schepping wil zich delen tot vermenigvuldiging. Denk aan de celdeling en aan het huwelijk ter voortplanting. Maar de eenheid zoekt na de vermenigvuldiging haar weg weer terug tot hógere eenheid, tot álles één is in Elohim.

In de Ouroborus ligt de gedachte opgesloten dat déze wereld het niet is, daar zij zichzelf opeet, dat is het niet-zijn. Dit niet-meer-zijn heeft de Egyptenaren dagelijks bezig gehouden. Men dacht aan de aarde een ziel toe, welke men gelijk stelde aan het dodenrijk, in het

binnenste van de aarde, de onderwereld. Apophis is niet, wordt niet en behoort tot het statische. Wel misten sommige oude Egyptische culturen de bijzondere Gods-openbaring, en vandaar dat zij puur vanuit de natuur hun conclusies trokken. Er zijn culturen geweest in Egypte die wel een zekere Godsopenbaring ontvingen, en dat waren dan ook Semieten die daar vertoefden, o.a. de Hyksos. Zij wisten dat er een nieuwe hemel en aarde stond te komen. De schoonvader van Jozef, Potifera van On, moet ook een semiet zijn geweest. Jozef die heel precies en overeenkomstig de wetten van JHWH leefde, die de verleiding van de vrouw van Potifar afwees, zal zeker zich niet vermengd en ingelaten hebben met heidense vrouwen en hun goden. Jozef en zijn zonen zou nooit de eerstgeboortezegen van Jakob hebben ontvangen wanneer hij zich vermengd had.

Abraham

De levensverwachting van Abraham om zich op aarde ergens definitief te vestigen was hem ontnomen. Hij had door het geloof een ándere kijk op de aardse en toekomstige dingen gekregen. Daarover spreekt Hebreëën 11:

8 Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats, die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende, waar hij komen zou.

9 Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die mede-erfgenamen waren derzelfde belofte.

10 Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.

11 Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen, om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaard; overmits zij Hem getrouw heeft geacht, Die het beloofd had.

12 Daarom zijn ook van een, en dat een verstorvene, zovelen in menigte geboren, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is, hetwelk ontallijk is.

13 Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en

omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.

14 Want die zulke dingen zeggen, betonen duidelijk, dat zij een vaderland zoeken.

15 En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden, van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben, om weder te keren;

*16 Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is, naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een **stad** bereid.*

Abraham werd geroepen door JHWH, weg te gaan uit de plaats waar hij normaliter zijn erfdeel zou ontvangen hebben. Hij gehoorzaamde en vertrok, zonder te weten waar hij terecht zou komen. Dit was geen blind vertrouwen, maar een zichtbaar-geloofsvertrouwen, want hij verwachtte de Stad van Elohim in het hemelse vaderland. Daarop had hij zijn geloofs-oog gevestigd. Door te zien dat deze aarde en het huidige tijdvak (bedeling) het niet waren, gevoelde hij zich een gast en vreemdeling op aarde. Hij zocht het onvergankelijke vaderland. Je moet dus wel héél erg doordrongen zijn van het Goddelijke bevel, en met het ware geloof zijn begiftigd, om gehoor te geven aan de oproep géén deel te nemen in de wereldlijke of aardse gang van zaken, als: erfenis delen en zich steden bouwen. Je moet wel radicaal afgezworen hebben met jezelf en je eigen intenties om álles achter je los te laten en op reis te gaan zonder te weten waar je zult uitkomen, louter alleen op het geloofs-vertrouwen afgaande.

Om uitdrukking te geven aan zijn nieuwe gevoelens bleef hij in tenten wonen, die gemakkelijk opbreekbaar waren. Dat symboliseerde de vergankelijkheid, het hier-niet-thuis-zijn, het op weg zijn naar elders.

Toch wel iets anders dan waar wij mensen in deze tijd mee bezig zijn. Wij hebben de aarde bijna volgebouwd met steden, wegen en spoorbanen. Wij zien de huidige aarde met haar Kain-structuren als ons enige thuis. Hier is het en hier moeten we er iets van zien te maken. Abraham niet, hij deed niet mee met de huidige samenleving en trok daarbuiten zijn tenten op. Aan iedereen beleed hij dat hij hier

op aarde slechts een gast en vreemdeling was, een doorreiziger naar een vaderland dat vanuit de hemel zou worden bestuurd. Wij mensen houden immers de huidige aardse werkelijkheid voor de enige, het zienlijke. Er zijn altijd wel van die buitenbeentjes geweest, waarbij een steek los zit en die zich zonderling gedragen. Zo zou men Abraham hebben kunnen typeren in die tijd. De Schrift echter noemt hem een gelovige (de vader der gelovigen), iemand die de belofte had ontvangen en dat hij de Belover vertrouwde het ooit te zullen waarmaken.

De erfenis die Abraham normaliter in zijn geboorteland zou hebben ontvangen werd hem onthouden, om het land der belofte te mogen beërven. Hij ging een lucratief bestaan tegemoet zouden wij zeggen. Dat was het niet, want hij was zeker van zijn zaak. Hij wist dat

JHWH niet zou liegen. Daarom leefde hij als vreemdeling in het land der belofte, met de toezegging uit te zullen groeien tot een groot volk (en). De belofte hield tegelijk in

dat hij eens in de stad van Elohim zou mogen wonen. Abraham was op de hoogte van het fenomeen van de stad van Elohim. Hoe weinig anderen hebben ons in de Bijbel iets verteld van de stad van Elohim! Wij horen de profeten en apostelen er bijna nooit over spreken. Evenwel gaat het om een heel wezenlijk iets, zoals de stad van Elohim omschreven wordt in het boek Openbaring.

Abraham is de man van de stad, hoewel hij niet in Ur mocht blijven wonen. Niet Kaïn, niet Babel, niet Ur, niet onze moderne steden, maar het nieuwe Jeruzalem, dáár zag hij naar uit. Kaïn bouwde een

eigen cultuur, wat een misvormde stad opleverde. En dat doen wij ook. Wij hebben niets anders dan misvormde steden op deze aarde, waar de harmonie nog ver zoek is en de tegenstellingen groot zijn. Abraham had het geloof dat de hemelse stad in aantocht was, waarin hij eens zou mogen wonen. Hoe kwam hij eraan dat er een hemelse stad bestond? Vandaag de dag nemen de meeste christenen het niet serieus dat er een hemelse stad in aantocht is. Zij vergeestelijken de zaak. Zij denken dat de hemel op een stad wijst. Ook denken velen dat de kerk gezien mag worden als Stad Gods, zie www.reformanda.nl/nieuws/wmview.php?ArtID=79 Ebenhaëzer Erskine dacht dat de N.T.-kerk het nieuwe Jeruzalem is.

Kaïn dacht dat het bij een stad allereerst ging om de omtrek, om de muur ter bescherming. Dat is puur naar de mens. Nee, het dient te gaan om het centrum, om het hart, waaruit de uitgangen des levens voortkomen. Wij hoeven niets te vrezen indien JHWH onze beschermer is. Jakob lag rustig te slapen in het open veld en ontving een hemelse droom, dat die plaats waar hij lag niets anders was dan Bethel, een Huis van Elohim. Kaïn handelde vanuit zijn verblindheid en angsten, om zichzelf af te schermen van de woeste en bedreigende buitenwereld. Abraham niet, hij liet de omtrek van de stad achter zich en ging in tenten wonen, verwachtend de stad met fundamenten van JHWH. Een stadsleven zoals Kaïn -en later ons stadsleven- mocht Abraham niet gaan leiden, omdat het het element mist van de zelfovergave. Abraham werd uit Ur geleid, aan de Eufraat, langs de handelswegen. Hij begreep dat hij door JHWH geleid werd naar de enige wáre stad, het nieuwe Jeruzalem. Die stad heeft eeuwige waarden, onvernietigbare gesteenten en onwankelbare

fundamenten. Wat hij voor ogen zag in Ur was het niet en zou het nooit worden ook. De ware stad zou van elders komen, door JHWH gebouwd en ontworpen. Geen vergeestelijking, maar realiteit. Niet wat wij ervan maken, want dat loopt op chaos uit. Steden zijn veelal gevaarlijk, ongezond wat voedingspatroon betreft, waar de lucht sterk vervuild is (smog), en waar een slechte levensstijl te zien is, waar verpaupering ontstaat. Eén miljard mensen op aarde, 32% van de stedelijke bevolking, wonen in verpauperde stadsgebieden als sloppenwijken. De oude steden zijn symbolen voor het nieuwe in zover zij fungeren als de bloem der cultuur. Een stad toont een veelheid van gebouwen, als blijk van de veelzijdigheid van het leven.

Stadsbeeld

In een stad vindt men allerlei soorten gebouwen als kerken, banken, winkels, kantoren, magazijnen, stadshuizen, bibliotheken, zalen, etc. Slechts in een stad worden zulke gebouwen geplaatst. Men zet geen bank of kerk in een woestijn, noch in een rimboe. Veelal werden steden juist gevormd rondom een kerk, met daarnaast een café. Steden kunnen in een bepaald iets toonaangevend zijn. Zo staat Parijs voor de mode, Rome en Mekka voor godsdienst, en Wenen voor muziek.

Uitleiding

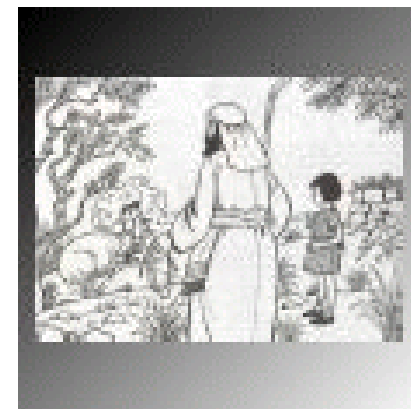
Hoe wonderlijk vergaat het leven bij grote Godsmannen. Abraham, Izaak, Jakob en Mozes, ze werden uitgeleid, door een Hoge Hand. Zij kwamen in de eenzaamheid. En waarom, met welk doel? Om hen geestelijk te cultiveren, waarna zij het leven zelf tot nieuwe ontwikkeling konden brengen. In de eenzaamheid leerden zij de fundamentele wetten voor het menselijk bestaan en voortbestaan. Zij

woonden in tenten, waar de kleine huiselijke wereld ontstond, waarbuiten de grote harde wereld was. De tent, het is een paal waaromheen een kleed of klederen werden getrokken. Het is een paal met daaromheen een cirkel, wat van opzij gezien een driehoek is. Dat zijn de allereerste geometrische vormen van de woningen. Dus de cirkel, en als de cirkel doorgeknipt en opengebogen wordt de rechte lijn (de tentpaal), met de terugbuiging van de lijn, waarna de driehoek ontstaat, en tenslotte het vierkant, zoals we dat zien in de meeste hutten en huizen. De Vijfhoek echter benadert de cirkel het dichtst. Maar vijfhoekige huizen zie je niet veel. De vijfhoek is symbool van perfectie en regeneratie. Daar draait het in heel het universum om.

De les moest geleerd worden door Israëls leidsmannen álles van de hand te doen wat van henzelf was, om de eeuwige waarden te leren

kennen. De opdracht is niet dat we onszelf moeten verkopen. Nee, het gaat om ons hebben en houwen, wat meestal niet meer dan ballast is. Wij dienen onszelf aan JHWH te geven, waarna Hij ons vervullen zal met het goed dat blijvende waarden heeft. Dat is zelfovergave, waaruit de zelfopoffering ontstaat. Dát is de stad met fundamenten, zekerheden. Hier op aarde heerst de onzekerheid, de vergankelijkheid. Veel rijken maken van hun geld een stad van hun

sterkte, zie Spreuken 18:11. Zulke muren dienen geslecht te worden, om volkomen op JHWH ons vertrouwen te stellen.

Abram werd uitgeleid, daar was een bewogen geschiedenis aan vooraf gegaan volgens het Boek des Oprechten. Terah was de vader van Abram, en was legeroverste bij Nimrod. Zijn vrouw heette Amthello en baarde hem Abram. Na de geboorte kwamen de wijze mannen van Nimrod om Terah en zijn vrouw te feliciteren, met de tovenaars erbij. Onderweg hadden zij een merkwaardig

natuurverschijnsel waargenomen. Een grote ster had andere kleine sterren opgeslokt, en deze bewoog zich snel door het hemelruim. Zij legden dat als volgt uit: Het pasgeboren kind van Terah zal groot worden en alle andere volkeren opslokken. Zij namen het besluit om Nimrod in te lichten over hun waarneming en uitleg, met het advies dit kind te vermoorden om te voorkomen dat het kind machtig zou worden. Nimrod liet Terah roepen en eiste tegen vergoeding diens zoon Abram. Terah nam drie dagen bedenktijd en nam toen de zoon van een dienstmaagd en gaf hem in plaats van Abram aan Nimrod. Nimrod geloofde Terah en nam het kind en wierp het hard met zijn hoofdje tegen de grond zodat het stierf. Terah nam in het geheim Abram en zijn moeder en bracht hen naar een grot en verborg hen daar 10 jaren lang, en verzorgde hen gedurig. Intussen was Nimrod de zaak vergeten, waarna Terah Abram en zijn Amthello uit de grot haalde. Abram ging toen 39 jaar lang bij Noach wonen. JHWH gaf aan Abram een begrijpend hart, en hij diende daar JHWH al zijn dagen. Toen Abram 50 jaar oud was ging hij terug naar het huis van zijn vader. Terah diende nog de afgoden, maar Abram kende JHWH en wandelde in Zijn wegen en handelde volgens de voorschriften van JHWH, en JHWH was met hem. Op een dag hakte Abram alle kleine goden van Terah in stukken. Terah vertelde dat aan Nimrod, en deze oordeelde Abram schuldig en oordeelde dat hij verbrand zou worden. Abram werd in een brandende oven geworpen en wandelde daar drie dagen en drie nachten in rond, zonder te verbranden. Nimrod gebod Abram uit de brandende oven te komen en vroeg hem waarom hij niet verbrand was. Abram zei: “De God van hemel en van aarde op wie ik vertrouw en die alles in Zijn macht heeft, die heeft mij bevrijd uit het vuur waarin U mij deed werpen”.

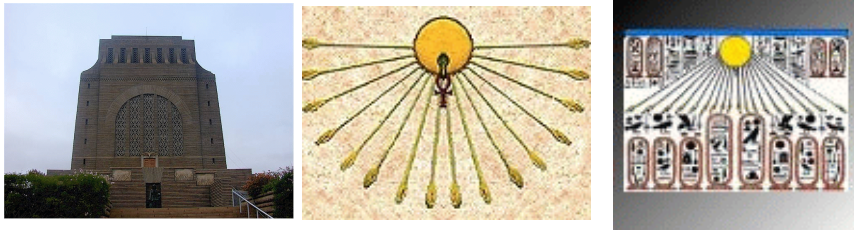
Oud Egypte - Zuid Afrika

Beide landen liggen in Afrika: Egypte in het Noorden, Zuid-Afrika in het Zuiden.

In oud Egypte is een periode geweest onder koning Akhenaton en zijn vrouw Nefertiti dat men offers bracht aan Aten (Aton), de middag-zon. De Aten had zijn tempels in Tell-el-Amarna, en gold als

symbool van Israëls Scheppergod. De vorst Horemheb heeft de Aten-cultuur willen vernietigen. Hij heeft de tempels afgebroken, maar niet alle sporen kunnen uitwissen. In Zuid Afrika staat het Voortrekkersmonument, dat door Gerhard Moerdijk is ontworpen, nadat hij in Egypte was geweest. De hoofdgedachte van het Voortrekkersmonument is, dat het een altaar is voor de God van Abraham (Israël in het Westen, waartoe ook Zuid Afrika behoort). Het praalgraf in het monument is een symbool van zelfopoffering. De zon (Aten) schijnt op 16 december in de middag om 12 uur door een gat in het dak op het praalgraf, als symbool van het leven en de wederopstanding. De zon zorgt immers voor ontkieming en groei.

Toen de pest in Egypte uitbrak, gaf men daarvan de schuld aan Aten, waarna men hem verbande (Mozes vertrok uit Egypte met het volk). Na 3500 jaar is Aten wederom verschenen aan het Voortrekkersvolk, aan een deel van de 12 stammen Israëls in de verstrooiing. Daarvan heeft men een Geloftedag gemaakt, dat de God van Abraham de God

voor Israël is. Israël is het enige zelfopofferende volk op aarde. Israël bouwt altaren, bouwt symbolen van zelfopoffering en wederopstanding, zoals ook de aartsvaders hun altaren bouwden. Bedreigd door dood en afbraak zal het ware Israël voortbestaan en tenslotte uit alle volken verzameld worden, als verloren schapen in hun kooien.

Elohim als Kunstenaar en Bouwmeester

In de schepping is duidelijk te zien dat Elohim een groot Kunstenaar en Bouwmeester is, wat nog maar moeilijk goed op menselijke wijze uitgedrukt kan worden. De Schepper zag dat alles zeer goed was en verlustigde Zich in Zijn werk. De satan richtte zich op de schepping

om deze zich toe te eigenen, en desnoods te laten vernietigen als zijn aanval zou mislukken. JHWH is bezig Zijn heerschappij over al het geschapene te herstellen. Vernietigende krachten zoals wij die vandaag de dag kennen, zoals nucleaire wapens, werken uiteindelijk mee om de vervulling van de belofte voor een nieuwe hemel en aarde te realiseren. De schepping is een groot kunstwerk van onze Schepper, die geen totale afbraak toelaat. Kunst is vandaag de dag bij veel godsdienstige mensen in de verdachtenbank geplaatst. Weenigen weten en begrijpen het doel van kunst, n.l. het herstellen van wat door het kwaad beschadigd werd, en om uitdrukking te geven aan eeuwige waarden. Waar geestelijk leven opbloeit, daar zien we ook kunst verschijnen.

Tijdens de schepping toen Elohim de grondvesten van de aarde maakte, zongen de morgensterren vrolijk hun liederen, en al de kinderen van Elohim juichten. Zie Job 38:7.

Zullen wij dan stilzwijgen over de heerlijkheid van de Schepper en Zijn voortbrengselen? Men zou het aan veel “dienaren van Christus” niet zeggen dat hun grote Opdrachtgever de hemelse Kunstenaar en Bouwmeester is. Algemeen is er onder de geestelijken weinig kunstvertoning. Zij preken nagenoeg altijd preken met één en dezelfde strekking, n.l. de redding van zielen. Heel hun loopbaan spelen zij slechts op die éne snaar van hun harp, en in veel gevallen nog heel erg vals ook. Het blijkt dat godsdienst bij velen alleen in hun verstand zit en niet uit hun hart voortkomt. Waar JHWH in het hart werkt, ontstaat óók een kunnen, hoe gering ook. Het woord kunnen houdt met kunde of kunst verband. Kijk naar het oude religieuze Israël dat tempels bouwde. Kijk naar de religieuze Middeleeuwen dat kathedralen bouwde. Elke steen spreekt van hun grote passie. Vandaag de dag worden de mensen dood gepreekt. Soms is er wel grote geleerdheid, om de mensen te onderwijzen, alsof Elohim alleen een groot Leraar zou zijn. Nee, Hij is juist een groot Kunstenaar en Bouwmeester. Ware godsdienst kan niet zonder kunstuitingen, zonder voortbrengselen van inspirerende kunst. Wij vragen ons af: Kerk, waar blijft vandaag de dag uw kunst? Waar blijft uw kunnen? Waar zijn de kunstenaars van het gesproken woord, de kanselredenaars van

weleer? Meestal worden de mensen week in week uit getrakteerd op voorgelezen droge preken, die meer voordrachten zijn, waar geen inspiratie

van uit gaat.

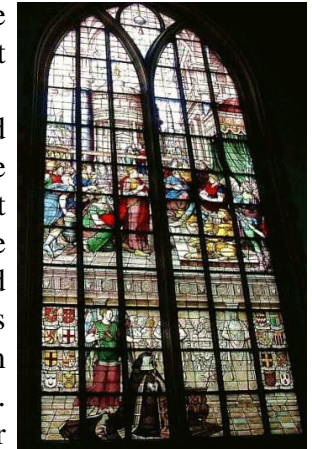
Kunst, kijk eens naar Israël in de woestijn, waar Mozes met Bezaleël en anderen werkten dat het een lievelust was, om de tabernakel te bouwen. Kijk ook eens naar de Tempel van Salomo waar de kunstenaars zich aan konden uitleven, 1Koningen 5, 2Kronieken 2:13-14.

Dat kunst in onze tijd bij velen een negatieve klank heeft is begrijpelijk. Wat zich momenteel als kunst presenteert is veelal karikatuur en flut. Doe daarbij dat degene die zich als kunstenaars presenteren dikwijls ongeschikt zijn voor andere beroepen, of daar te lui voor zijn, en zich laten subsidiëren als kunstenaars. Het blijkt dat zij meestal geen gevoel voor echte kunst hebben. Gezien de negatieve klank is het begrijpelijk dat, wanneer Elohim Kunstenaar wordt genoemd, men dit gaat associëren met de hedendaagse kunstenaars. Ja, algemeen leeft in veel kerken de gedachte dat kunst van de duivel zou zijn, helaas. Er is weinig of geen oog voor het ware wezen der kunst, voor het schone, voor dat wat ons in vervoering brengt. Zien we op de geschiedenis terug, dan zien we dat daar altijd kerk en kunst samengaan. Dat het in onze eeuw niet meer zo is, is temeer opmerkelijk. Wanneer het geestelijk leven opbloeit, zien we ook de kunst opbloeien. Dan kunnen er evenwel kunstzinnige mensen zijn, ook buiten de kerken, die niet religieus zijn. Kunst is ook niet zonder gevaren.

Grote kunstenaars zijn in de geschiedenis soms het slachtoffer geweest van hun eigen voortbrengselen. Dan denk ik aan de Goudse

glaskunstenaars, de gebroeders Crabeth, zie boek van J. de Rek "Van Bourgondië" tot Barok" p.420.

In Gouda was de St. Jan door brand verwoest, en in 1552 begon de herbouw. De gebroeders Crabeth kregen opdracht van het stadsbestuur gebrandschilderde ramen te maken. De ramen waren indrukwekkend mooi geworden, zodat de gebroeders legendarische figuren werden. Het proces om de ramen te maken hielden zij echter geheim. Het stadsbestuur liet daarna de ogen der gebroeders Crabeth uitsteken, ter voorkoming dat de gebroeders voor een andere stad ooit nog zulk een fraai glaswerk zouden kunnen produceren. Men kon in die tijd beter maar géén kunstenaar zijn, dan liep je tenminste niet de kans dat je ogen eruit werden gestoken door een stadsbestuur!

Kunstwerken van onze Schepper

Wetenschappers zeggen het moeilijk te vinden in een God te geloven. Ze staan echter wel voor veel raadsels, als het gaat om vragen als het hoe en waarom het universum zo specifiek ontworpen is dat het leven er in stand kan blijven. Hoe komt het dat de kosmos toegerust is met onveranderlijke natuurwetten om het leven te garanderen? Er bestaan vier fundamentele natuurkrachten: 1. De zwaartekracht. 2. Elektromagnetisme. 3. Sterke kernkracht. 4. Zwakke kernkracht. De zwaartekracht zorgt ervoor dat wij op de aarde blijven en alles naar beneden valt. Elektromagnetisme is o.a. de kracht van de bliksem en energieopwekking. De zwakke kernkracht zorgt ervoor dat de zon gelijkmatig opbrandt. De sterke kernkracht zorgt ervoor dat de kern van het atoom bijeen wordt gehouden. Deze vier krachten zijn uitgebalanceerd overal aanwezig. Kleine veranderingen kunnen het leven beëindigen. Daarom kan van geen toeval sprake zijn bij het ontstaan van het universum. De complexiteit van de schepping is geweldig groot. De kans dat een DNA-molecuul spontaan zou

ontstaan is één op 10 tot de 45e macht. Er zijn echter steeds meer wetenschappers die erkennen dat een zeer intelligent Bouwmeester en Kunstenaar deze wereld in het aanzijn heeft geroepen.

De Stad van Elohim

Alleen Johannes geeft in het boek Openbaring een brede beschrijving. Abraham verwachtte deze stad. In onze brochure no.26 hebben wij reeds over deze stad geschreven. De beschrijving door Johannes op Patmos wijst naar een specifieke geometrische vorm van deze stad. De stad heeft als uitstraling de heerlijkheid van JHWH. Men zou geneigd zijn te denken aan een soort kubus, gezien de aanduiding dat de stad vierkant lag. Echter, in een Pentakubus (dodecaëder) kan men duidelijk zien dat binnen in de pentakubus zich de vierkante kubus aftekent. De vijfhoek bevat 22x de Gulden Snede of Sectio Divina, symbool van perfectie. Het is de hoogste enkelvoudige geometrische vorm die de cirkel, als zijnde volmaakt, nadert. Waarom leeft deze stadsverwachting niet meer bij gelovigen? Bij Abraham leefde het juist zeer sterk. In de laatste eeuwen verlangen de christenen slechts naar een hemel, waarvan men niet goed weet wat het is.

Het Nieuwe Jeruzalem is een heuse stad, de woonplaats der Elohim (goden). De stad is gelijk een schitterende parel, als een tent, zie Openbaring 7:15. Het is de oiketerion, dat is de woonplaats der engelen die vastgesteld zijn in hun standplaats, zie Judas vers 6. Oiketerion wijst op een nog buitenaardse planeet. Jakob heeft deze stad gezien in zijn droom te Bethel. In Psalm 46-48 wordt deze stad het hemelse Sion genoemd, hoog in het Noorden, Jesaja 33:17, 9:1, 52:8, 60:14. In deze stad zal de cultuurschat der Israëlvolkere worden gebracht, zie Openbaring 21.

Het zal een geheel open stad zijn, wél met poorten, maar die zullen niet gesloten worden. Er bestaat immers geen gevaar meer voor indringers, voor kwade geesten. Alleen nog rechtvaardigen! Alles wordt nieuw! Zie Openbaring 22:3-5.

Abraham was de man van een ándere stad dan de aardse steden, geleid uit het oude stadsleven van Ur, het zwerversbestaan tegemoet, wonend in tenten, in de eenzaamheid. Buiten Ur rijst in Abraham het geloof aan een hemelse Stad, waarvan Elohim de Kunstenaar en Bouwmeester is. Het aardse is vergankelijk en tijdelijk, het hemelse is onvergankelijk en boven-tijdelijk.

Abraham leefde niet naar zijn eigen gedachtenspingsels, maar door het geloof, waardoor het verlangen naar die nieuwe Stad in hem brandde als een heilig vuur. Hij verlangde naar de tijd dat deze stad zou terugkeren vanuit de hemelse gewesten om voorgoed de aarde te beschijnen. Abraham moest loskomen van de aardse stadsstructuren zoals deze door Kaïn waren uitgezet. Zulk een stadsleven mocht hij niet leiden. Abraham volgt en accepteert Elohim's wijs bestuur, de ontzegging van het aardse stadsleven. Steden moeten er zijn en zullen er komen, maar niet zoals in hun huidige vormen en afmetingen. De stad is en blijft de bloem der cultuur. De hemelse stad van JHWH (te zien als een begeleid planeet van de 12e planeet Nibiru) is in aantocht en eens zal het worden gehoord: JHWH is aldaar! Ezechiël 48:35 *en de naam der stad zal van dien dag af zijn: JHWH IS ALDAAR*, als het nieuwe aardse Jeruzalem, wat door het hemelse nieuwe Jeruzalem bestuurd wordt..

Openbaring 22:3 *En geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn; en de troon Gods en des Lams zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen;*

4 *En zullen Zijn aangezicht zien, en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn.*

5 *En aldaar zal geen nacht zijn, en zij zullen geen kaars noch licht der zon van node hebben; want de Heere God verlicht hen; en zij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid.*